Sinkó István

Szelektív előhang

Bartók Ágnes rajzaihoz

GALÉRIA - LXI. évfolyam, 12. szám, 2017. március 24.

Az irónia nagy úr, legyűr és megpróbál mindent és mindenkit. A vonal is nagy úr, átfűz és átrajzol bármit. Az ironikus vonal (rajz) pedig hatalommá válhat az alkotó kezében. Ismerjük, óriási hagyománya van hazánkban is (Réber, Tettamanti, Kaján, Brenner).

Bartók Ágnes szó- és rajzművész épp ennek a hagyománynak szellemes és keserű hangú folytatója. Figyeli kis világunk kis eseményeit és szelektál. Szavak rajzzá válnak, a rajzban elrejtett szóképek pedig grafikává, illusztrációvá (néhol karikatúrává) nemesülnek.

Számos rajzának épp a szó és kép összekapcsolása adja a többletet, amit ma Magyarországon mások mellett Roskó Gábor művel magas fokon. Bartók nem olyan lírai, inkább fogcsikorgatóan kemény. Odamondó-megmondó. Figurái esetlen emberkék, amolyan homunculusok, köztünk élő kisemberkék. Tájai finom egyszerűséggel rajzolt, kihagyásos technikájú jelzések. Itt vannak és mégis...

Szelektív a látásmód? Szelektív az idézés? A kifejezőeszközök? Talán annyira, mint egyik rajzán a szelektív gyűjtőkuka, melybe szavak gyűlnek. Bartók Ágnes közlő, jegyzetelő grafikái életérzésként, továbbgondolható meseként és szikár véleményként is „olvashatóak”.